

Thomas Leoncini

Muž, ktorý túžil
po láske,
a kocúr, ktorý
mu ju dal

Čarovný únik do sveta fantázie,
pútavý príbeh, ktorý ma chytil za srdce.

PÁPEŽ FRANTIŠEK

Thomas Leoncini

Muž, ktorý túžil
po láske,
a kocúr, ktorý
mu ju dal

Preložila Lenka Cinková

THOMAS LEONCINI

L'uomo che voleva essere amato e il gatto che si innamorò di lui

Copyright © 2022 Mondadori Libri S.p.A., Milano

All rights reserved.

Published by agreement with Thomas Leoncini
and Corto Literary Agency.

Translation © 2024 by Lenka Cinková

Cover design © 2024 by Vladimíra Androvičová

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

*Venujem Stelle.
Kedykoľvek budeš chcieť,
táto kniha sa s tebou bude zhovárať.*

„Všetky mačky, ktoré sa zúčastnili na love myši, sa v ten večer zhromaždili u šermiara a ponúkli čestné miesto Starému kocúrovi. Hlboko sa uklonili a požiadali ho: ‚Odhaľ nám, prosím, tajomstvá svojho umenia.‘

Starý kocúr odpovedal: ‚Učiť a počúvať je jednoduché. Ťažké je pochopiť, čo máme vnútri, a prijať to za svoje.‘“

Zázračné techniky Starého kocúra (17. storočie)

„Súcit so zvieratami je mimoriadne úzko spätý s charakterom, preto možno s istotou tvrdiť, že ak je niekto krutý k zvieratám, nemôže byť dobrým človekom.“

Arthur Schopenhauer: *Základy morálky* (1840)

„Tvoj pohľad sa vyjasní, až keď nazrieš do svojho srdca. Kto hľadá von, sníva. Kto sa zahľadá dovnútra, prebudí sa.“

Carl Gustav Jung: *List Fanny Bowditchovej*
z 22. októbra 1916 (*Listy* 1906 – 1961)

I

Bol to iný deň ako ostatné, to som si uvedomil, len čo som sa dotkol kľúčov od auta. Hmla ma hladila, mal som takmer pocit, že ma pozoruje, drobné kvapôčky sa mi vpíjali do saka. Nevedel som, prečo sa mi ten deň zdá inakší, bol to iba dojem – čím väčšmi o ňom človek uvažuje a pokúša sa ho racionalizovať, tým väčšmi sa vzdáľuje od logiky.

Pamätal som si, že som spal hlbšie ako zvyčajne – natoľko som sa ponoril do sna, až sa mi zdalo, akoby som sa už ani nemusel zobudiť. Akoby sa život zaobišiel bez vonkajších vzťahov, ktoré mi ešte do včerajška pripadali nesmierne dôležité, hoci len preto, aby som sa rozhodol, čo si obliecť, aby som pôsobil rozhodnejšie pri uzatváraní obchodu či aby som zvýšil svoje šance pri zvädzaní.

Predsavzal som si, že v ten deň uzavriem obchod, ktorý sa už ťahal niekoľko mesiacov a chcel som ho konečne hodiť za hlavu. Ak sa mi to podarí, budem sa cítiť príjemne – zarobím veľké peniaze, môj život naberie iný smer a moja budúcnosť bude jasnejšia, jednoduchšia a bezstarostnejšia.

Konečne si kúpim ten strešný byt v centre s výhľadom na celé mesto, po ktorom už dlho túžim, a budem z neho môcť pozorovať ľudí v uliciach, ktorí sa ako disciplinované mravččky náhlia za bezvýznamnými nákupmi. Budem sledovať horizont pohľadom kráľa, ktorý zhora vidí to, na čo ostatní, šťastní, že môžu konzumovať, smú hľadiť len zdola. Na terase budem organizovať večierky a posedenia so starými priateľmi i s novými známymi, ktorých spoznám pri návštevách čoraz drahších, luxusnejších a exkluzívnejších podnikov.

Všetko bude jednoduchšie, to je viac než isté.

Odmalička som bol presvedčený, že moja pomsta životu sa uskutoční cez peniaze, úspech a moc, čiže cez všetko, čo mi v detstve a v období dospievania chýbalo. Veľmi skoro som sa naučil, že nedostatok je čosi hmatateľné – ak človek vníma, že by sa mohol mať lepšie, že iní ľudia majú viac príležitostí byť šťastní, znamená to, že si v mysli zhmotňuje nedostatok. V okamihu, keď si ho uvedomí, mimovoľne ním začne aj žiť, a vtedy má dve možnosti – buď sa prispôbi svojmu postaveniu a prijme ho, alebo si vyhrnie rukávy a pustí sa do boja, aby sa stal niekým.

Presne si spomínam na chvíľu, keď som si zvolil druhú cestu. Mal som dvanásť rokov a moja mama plakala, lebo ju pre krízu vyhodili z ďalšieho obchodu, ktorý potreboval znížiť stavy. Nebolo to pre mňa nič nové – ani jej slzy, ani vedomie, že ostane bez práce. Nový bol však pocit, ktorý sa ma zmocnil. Z nejakého zvláštneho dôvodu som vtedy pochopil, že som sám. Nevieam, či preto, lebo sa

práve rozplynuli moje nádeje, že nastúpim na súkromné gymnázium, alebo preto, lebo som sa stával mužom, no od tej chvíle sa niečo zmenilo. Už som nebol synom otca, ktorého som nepoznal, a matky, ktorá bola síce prítomná a starostlivá, ale príliš krehká a neistá, aby ju spoločnosť bažiaci po peniazoch nezomlela.

Od toho dňa som bol jednoducho Christian. Stal som sa súčasťou sveta, bol som tvorcom svojho osudu, no keby som skočil do neznáma, nezachránilo by ma nijaké pomyselné lano. Riziko pádu do prázdna som vnímal ako symbol nového života, ktorý ma čakal – možno ma zničí, no možno bude mojou záchranou, mojou cestou k úspechu.

Mnohí ľudia si myslia, že úspech je ako pyramída. Človek stúpa k vrcholu, ktorý všetci vidia, ale málokto ho dosiahne. Lenže úspech v skutočnosti pripomína reťaz, nerastie do výšky, ale do dĺžky; najkrehkejšie ohnivé sa nachádzajú na začiatku, ďalej sú čoraz pevnejšie, nehrdzavejú, všetky však držia základ, na ktorý ľahko zabúdame, pretože je skrytý. Preto sa naša snaha môže zrútiť, aj keď sa nám zdá, že sme za vodou a logika nám navráva, že už nie je možné vrátiť sa späť.

Keď som v ten deň vyšiel z domu, moje porsche stálo na zvyčajnom mieste. To auto bolo symbolom môjho úspechu, leštil som ho a s láskou som sa oň staral, často som sa mu prihovárал a v to ráno som si predstavoval, že už sa nevie dočkať, kedy ma odvezie na dlhoočakávané stretnutie.

Bol som nesmierne zvedavý na pána Cartera.

V telefóne som neraz počul jeho pokojný a sebaistý

hlas, no netušil som, aký človek sa za ním skrýva. Na sociálnych sieťach po ňom nebolo ani stopy, v tých pár článkoch z miestnych novín, ktoré boli dostupné na internete, sa o ňom zmieňovali ako o dobrodincovi, no nikde sa neobjavila žiadna fotografia tohto bohatého filantropa. Povedal mi o ňom jeden známy, ktorý podnikaniu naozaj rozumel – chlapík, ktorý každých päť rokov menil jachtu, lebo ho omrzela jej farba, jeden rok býval v Malibu a ďalší zas v Karibiku. Typ človeka, na ktorého náhodou narazíte na večierku, potom ho načas stratíte z dohľadu a z ničoho nič ho stretnete omladnutého na opačnom konci sveta.

Vedel som, že ma čaká schôdzka so šikovným texaským podnikateľom, s finančným žralokom schopným ošklbať svoju korisť až na kosť, aby ušetril zopár drobných. Tak to vo svete chodí – čím viac majú títo ľudia peňazí, tým sú chamtivejší. Ich prístup ma však neprekvapoval, považoval som ho za normálny. Tak to má byť: čím bude pán Carter lakomejší, tým si budem istejší, že som v správnej spoločnosti. Obchody pre mňa neznamenal len živobytie, ale najmä hru o rovnováhu, šachovú partiu, ktorú musím za každú cenu vyhrať.

Predstavoval som si pána Cartera ako sebavedomého muža, pripraveného cielene znevažovať dom, ktorý predávam a považujem za svoj, len aby získal lepšiu cenu. Potom ho premení na ešte honosnejší príbytok, predá ho a zisk investuje do akcií. Budem musieť byť veľmi výrečný, o tom nebolo pochýb.

Blížilo sa pol deviatej, dohodnutý čas nášho stretnutia.

Konečne som zastal pred kaviarňou, kde sme mali spolu raňajkovať.

Ranná obloha mi na zreničky maľovala všetky svoje farby a prítahovala moje oči ako magnet. Prvýkrát som si uvedomil, aká je šíra a modrá. Ten pohľad prebúdzať moju zvedavosť a vyvolával vo mne príjemný pocit, že jasná obloha ma povzbudzuje. Bol som však trochu rozmrzený, lebo tie pocity ma rozptyľovali práve vo chvíli, keď som sa potreboval sústrediť väčšmi než zvyčajne. Vedel som, že osud je schopný vytiahnuť na mňa zlomyseľný žart a v jedinom okamihu spôsobiť môj pád. Pánu Carterovi predsa nemôžem rozprávať o žiarivej farbe oblohy, považoval by ma za blázna, úbožiaka a zúfalca. Kto už sa v dnešných časoch pozerá na oblohu? Sme zvyknutí, že ju vidíme, no nehladáme na ňu, nanajvýš jej venujeme letmý pohľad, aby sme zistili, či bude v daný deň slnečno alebo daždivo.

V ten deň som však vnímal všetky jej odtiene, zdali sa mi výnimočne živé a jasné, plné energie a sily. Osvetľovali mi pokožku, a hoci som to nevedel racionálne zdôvodniť, mal som pocit, akoby ich jas posilňoval moju schopnosť presvedčivo vystupovať.

Usmial som sa, keď sa oblak ženúci sa za slnkom rozplynul, a zahľadel som sa na obrovskú trpezlivú ohnivú guľu, ktorá aj napriek všetkému každé ráno bozkáva tých, čo jej to dovoľia.

Priznávam, cítil som sa zvláštne.

Vedel som, že ma čaká dôležitý deň, no nedokázal som

odtrhnúť zrak od oblohy. Ten pohľad predsa môžem obdivovať hocikedy inokedy z ktoréhokolvek okna na svete, stačí len vyzrieť von.

Vtom mi ktosi položil ruku na plece. Od ľaku sa mi rozbúšilo srdce, a keď som sa otočil, zbadal som vysokého statného muža s kovbojským klobúkom na hlave.

„Dobrý deň!“ pozdravil ma s nápadným americkým prízvukom. „Vy ste určite Christian!“

Slabým hlasom – na viac som sa v tej chvíli nezmohol – som potvrdil, že sa nemýli.

„Teší ma, som James Carter. Prepáčte, že meškám, moje auto sa práve dnes rozhodlo štrajkovať. Ani nie päť kilometrov odtiaľto mi zhasol motor a vyše pol hodiny nechcel naštartovať.“

Čosi sa mi na tom nezdalo. Prečo sa ospravedľuje za meškanie? Veď je ešte len pol deviatej.

Pozrel som na hodinky. Kedysi som sa zaprisahal, že si ich nikdy nezložím. Bol to dar od mamy, mali pre mňa veľkú citovú hodnotu. Keď som mal šesťnásť, dala mi ich so slovami, že otec ich mal veľmi rád. Nepoznal som ho, odišiel do vojny v čase, keď ešte sníval o normálnom živote, a naše oči sa nikdy nestretli – iba prostredníctvom fotografií.

Hodinky ukazovali štvrt na desať.

Ako je to možné? Presne som si pamätal, že keď som zaparkoval auto, bolo o tri minúty pol deviatej.

Asi som zbledol, lebo Texasan na mňa pozrel a opýtal sa: „Je vám niečo?“

„Prepáčte, nič mi nie je. Som len trochu unavený, v noci sa mi zle spalo,“ vysvetlil som a hneď mi napadlo, že som naňho určite urobil zlý dojem, ktorý ešte zhoršil ten ne-miestny dodatok – akoby ma naše stretnutie obťažovalo, ako keby som ráno po prebdenej noci hromžil, že musím tak skoro vstávať.

Pán Carter okamžite odvetil: „Nebojte sa, nič vás nepostaví na nohy rýchlejšie ako šálka dobrej kávy. Poďme!“

Zamieril do kaviarne. Nasledoval som ho a objednal som dve kapučína. Nech sa ma v predchádzajúcich chvíľach zmocnilo čokoľvek, vravel som si, že to musím čo najskôr zahnať. Potreboval som zo seba dostať to najlepšie.

To stretnutie bolo nesmierne dôležité.

Pán Carter pôsobil uvoľnene. Jeho prízvuk by som spoznal na kilometre, napriek pokojnému prejavu hovoril vysokým tónom. Opisoval mi svoje ambície, požiadavky a dojmy zo sveta.

Veľmi sa mi páčila jeho otvorenosť, povedal mi všetko, čo mal na srdci, neskrýval sa za strojené správanie. Akoby predou mnou otvoril truhlicu svojej psychiky a v priebehu pár minút mi bez najmenšieho zaváhania odhalil svoje vnútro. Zhovárali sme sa aj o jeho rodine. Prezradil mi, že má päť detí a manželku, ktorú nadovšetko miluje a sú svoji už štyridsať rokov.

Zrazu si zložil klobúk, potriasol hustými bielymi vlasmi, položil mi ruku na rameno a vyhlásil: „Priateľu, nie náhodou som už od detstva sníval, že budem mať päť detí a krásny dom na vidieku plný rozličných zvierat a kvetov.

Moje podvedomie mi dovolilo, aby som si to predstavoval, lebo vedelo, že taký život budem jedného dňa žiť.“

Jeho rozhodné slová ma zmiatli. „Takže vy tvrdíte, že existuje osud alebo nejaká pohnútka či myšlienka, ktorá nás sprevádza po celý život?“ opýtal som sa s miernou iróniou v hlase.

„Samozrejme,“ odvetil. „Život nás stavia do príjemných i nepríjemných situácií, aby sme v nich našli, čo potrebujeme, aby v nás vyvolal tú správnu reakciu. Vždy nám predkladá to, čo v tej chvíli potrebujeme.“ Krátko sa odmlčal a pokračoval: „Mnohí ľudia toto posolstvo nepochopia a podľahnú nespokojnosti, smútku, sklúčenosti či sklonu robiť zo seba obeť.“

Jeho odpoveď ma nepresvedčila.

Nie je vylúčené, že tento spôsob uvažovania má svoje výhody, mne sa však videl banálny a povrchný. Vysvetlil som si ho ako osobnú stratégiu pána Cartera, ktorú som síce rešpektoval, no vnímal som ju len ako snahu nájsť záchytný bod v neistej existencii, v živote, kde je možné všetko, no na nič sa nedá celkom spoliehať.

Rozhodol som sa zmeniť tému, aby som sa neodklonil od svojich cieľov, no pán Carter na mňa uprel prísny pohľad a takmer obviňujúcim tónom dodal: „Žiaľ, mnohí si až príliš neskoro uvedomia, že sa im život už dlho pokúša niečo povedať. Posolstvá, ktoré k nám život vysiela, sú ako zrkadlo, odrážajú nás samých, a ak ich vnímame, spoznáme sa. Už sa nemusíme stotožňovať s druhými, môžeme slobodne prijať samých seba vo svojej nekonečnej úplnosti.“

Nebojte sa, Christian, buďte pokojný. Príde deň, keď pochopíte, že naše stretnutie nebolo náhodné, že som sem prišiel, aby som vám odovzdal posolstvo a aby ste vy odovzdali posolstvo mne.“

Nadobudol som dojem, že môj klient, to aspoň mala byť jeho úloha, si privlastňuje moju rolu: to ja som mal hodinu a pol rozprávať a vysvetľovať mu, prečo sa mu oplatí kúpiť dom, ktorý predávam. No zatiaľ som vôbec nestihol vytiahnuť veľkolepé prázdne frázy, ktoré treba poznať, ak chce človek presvedčiť zákazníka, aby si kúpil jeho produkt.

Predchádzajúci večer som sa cítil veľmi sebaisto, bol som presvedčený, že dokážem rozprávať celé hodiny, pripravil som si množstvo prejavov a desiatky dokumentov, ktoré som chcel ukázať pánu Carterovi, no v ten deň som ani len neotvoril aktovku.

Môjmu spoločníkovi to očividne neprekážalo. Zdalo sa, že má chuť hovoriť o všetkom okrem domu. Už som si začínal myslieť, že je blázon a iba s ním zbytočne strácam čas. Bude to premárnené dopoludnie, ktoré vo mne zanechá pachúť sklamaní na celé dni, týždne, ba možno aj mesiace.

Stávka bola vysoká a ja som cítil, že prehrávam. Už-úž som sa chcel vzdať.

„Presne viem, na čo myslíte, pán Christian!“ povedal pán Carter po tom, ako si odkašlal. „Vravíte si, že som blázon, čo len tára do vetra a márne čas človeka, ktorý do tohto stretnutia vkladá svoje túžby a očakávania. Nemám pravdu?“

Nemal som silu odpovedať, a tak som len zvrátil čelo, čím som, úprimne povedané, nevyjadril žiadny postoj.

„Vidíte! Teraz sa potvrdilo, čo som hovoril pred chvíľou,“ pokračoval Texasan. „Vôbec ste nepochopili, že dom bol pre osud iba zámienkou, aby nás spojil, pretože si musíme niečo odovzdať. No tak, dajte mi tú zmluvu.“

Nepohol som sa, iba som neprítomne hľadel do rohu kaviarne. Domnieval som sa, že ide o nejaký nemiestny, v tejto situácii úplne nevhodný vtip.

Bol som presvedčený, že nerozumie, aký je ten deň pre mňa dôležitý. Zrazu som v ňom videl najhorší prípad táraja, ktorý si ustavične hľadá obeť, aby ich mohol obťažovať nekonečným blábotaním. Nepochyboval som, že si zo mňa strieľa.

Chcel som vidieť, ako ďaleko je ochotný zísť vo svojom predstavení osamelého moralistu s cieľom presvedčiť neisté ovečky. Schmatol som kufrik, s cvaknutím som ho otvoril, chvíľu som sa prehrabával v papieroch a vo fotografiách, vybral som zmluvu a položil som ju na stôl, otočenú smerom k nemu.

Pán Carter vytiahol pero a za menej ako sekundu zmluvu bez prečítania podpísal. Prudkým pohybom vybral z vrečka šek a podal mi ho.

„Vystavil som ho na vaše meno. Vyhovuje vám táto suma?“

Ohromilo ma to. Suma bola takmer dvakrát vyššia, než som od predaja očakával. Nevedel som, či sa mám smiať,

alebo plakať, na hrudi som cítil balvan, zmietali mnou emócie a ťažko sa mi dýchalo.

Pripadalo mi to absurdné. Prečo zmluvu podpísal bez toho, aby sme prehodili o dome čo i len slovo?

Texasan sa mi uprene zadíval do očí a opýtal sa: „Teraz ste spokojný? Myslíte si, že ste dosiahli, čo ste chceli?“

Okamžite som odvetil: „Vôbec sme sa o tom neporozprávali, nepoložili ste mi nijaké otázky, ba nechceli ste ani navštíviť nehnuteľnosť a pozrieť sa, v akom je stave...“

„Povedzme, že som si vopred urobil prieskum a už som vedel, čo chcem. Naše stretnutie bolo zbytočné, pokiaľ ide o predaj domu, no poslúžilo mi, aby som porozumel dôležitejším veciam. Bolo súčasťou mojej osobnej cesty,“ prezradil.

Črty tváre sa mi uvoľnili. Vydýchol som si, aby som sa zbavil napätia.

„Ďakujem vám veľmi pekne za dôveru. Určite neolutujete, s domom budete spokojný.“

To môjho klienta zjavne netrápilo. „Bezpochyby. Chcem vám len povedať, že čoskoro príde čas, keď si napriek tučnému šeku, ktorý som vám pred chvíľou odovzdal, uvedomíte, že to, čo je v živote najkrajšie, netreba hľadať v bohatstve, ale vo veciach, ktoré vznikli bez ľudského pričinenia, všetci ich môžu obdivovať a stotožniť sa s nimi. Nežijeme pre svet vytvorený človekom, ale pre to, čo bolo stvorené ešte pred jeho príchodom.“

Krátko sa odmlčal a pokračoval.

„Želám vám šťastie, pán Christian, ale ak sa majú moje slová splniť, zapamätajte si, že nebudete šťastný vďaka mojim peniazom. Inak bude vaše šťastie ako padajúca hviezda: kým si uvedomíte, že sa na ňu pozeráte, zmizne v nekonečnej nočnej tme. Šťastie si budete idealizovať ako spomienku, budete si myslieť, že keď ste videli tú žiarivú hviezdu, boli ste šťastný, hoci v tej chvíli ste ešte len čakali, kým zbadáte jej pohyb, aby ste si mohli niečo priať, a želanie ste vyslovili, až keď sa hviezda stratila. Šťastie nájdete iba v prítomnosti, v schopnosti oceniť živú prítomnosť. Minulosť je prítomnosť, ktorá sa pominula, budúcnosť je prítomnosť, ktorú si predstavujeme a aj slabý závan vetra ju môže od základov zmeniť.“ Opäť naliehal: „Živá prítomnosť, pán Christian. Zamerajte sa na živú prítomnosť.“

„Ako je možné, že tomu tak neochvejne veríte? Práve vy, človek, ktorému očividne veľmi záleží na peniazoch...“

„Pán Christian, ako hodnotíte záležitosti tohto sveta?“

„Nuž... rozhliadnime sa okolo seba. Kto z ľudí, ktorí tu sedia, by povedal niečo podobné?“

„Rozprávate o ľuďoch dnešných čias, nie o ľuďoch dnešného sveta. Časy sa mívajú, svet ostáva. Ľudia dnešných čias sa naučili zabúdať sami na seba a aby si to uľahčili, presviedčajú sa, že sú šťastní. Ste si istý, že sa chcete riadiť takýmito ľuďmi?“

Rozpačito som naňho pozrel. „Patrím k nim, ak chcem medzi nimi žiť, musím sa prispôbiť...“

„Vidíte, hovoríte o prispôbení, no keby to bola vaša podstata, nemuseli by ste sa prispôsobovať. Tomu, čo je

podstatné, sa netreba prispôsobovať. Podstatné možno len žiť, nedá sa o ňom uvažovať, žije sa a hotovo. Dokážete si predstaviť nádych ako obraz? Alebo jednoducho len dýchate a ani si to neuvedomujete?“

„Kde ste sa to všetko naučili, pán Carter?“

„Myslíte si, že to, čo je podstatné, je možné sa naučiť? Čo o mne viete?“

„Budem úprimný...“ začal som.

„V to dúfam,“ odvetil.

„Viem, že ste Američan z Texasu, ste veľmi bohatý a veľmi štedro prispievate na charitu.“

„Takže o mne neviete nič. Nič z toho, čo ste povedali, nepatrí k mojej podstate. Vo svete podstaty nevlastným nehnuteľnosťami, nemám vlasť a ani dobročinnosť ma celkom necharakterizuje. Som James, som sám sebou, sedím tu s vami a pozerám sa vám do očí.“

„No ste aj tým, čo z vás spravili životné okolnosti, to nemôžete poprieť.“

„Pravdaže,“ uznal, „ale len dovtedy, kým sa nestanem skúsenosťou. Skúsenosti neurčujú podstatu tak, ako si myslíte. Identifikovať sa v čase natoľko, že človek zabudne na pôvod nášho sveta, je jedna z najčastejších ľudských chýb.“

„Ste veľmi bohatý, nachádzate sa v privilegovanom postavení. Z takej perspektívy sa vám ľahko rozpráva...“

„Bohatý som odvtedy, odkedy sa dívam na svet z tejto perspektívy. Najprv som zbohatol a až potom som získal peniaze. Stávame sa iba tým, čím už sme vo svojom vnútri, to ostatné sa prispôsobí.“

„Pochádzate zo zámožnej rodiny?“

„Vyrástol som v sirotinci.“

„Naozaj? Ste sirota?“

„Radšej hovorím, že som vyrástol v sirotinci, lebo keby som povedal, že som sirota, stotožnil by som sa s tým obrazom a začal by som ho považovať za podstatnú časť seba samého. Podstata je niekde inde.“

Rázne som potriasol pánu Carterovi rukou, vstali sme a zaplatil som za raňajky.

Ten zvláštny a zároveň očarujúci muž zamieril k sivému džípu, ktorý ho čakal na krajnici, a ja, spokojný s uzavretým obchodom, no zmätený z nášho rozhovoru, som vykročil opačným smerom k bočnej uličke neďaleko kaviarne, kde som ráno zaparkoval auto.

Prostredie okolo mňa žiarilo oveľa jasnejšími farbami, než keď som vstúpil do kaviarne, a moje kroky sa ozývali uprostred množstva ľudí, ktorí pri chôdzi hľadeli na obrazovky smartfónov. Zastavil som sa pri jednom výklade, lebo som sa chcel sústrediť na živú prítomnosť, pozorovať ju, zapojiť zmysly, viac vnímať, ako si predstavovať, ako mi poradil ten čudný Texasan. Spočítal som ľudí, ktorí okolo mňa kráčali sami po ulici, a len traja z pätnástich neboli pohrúžení do telefonického rozhovoru či displeja mobilného telefónu.

Čím väčšmi sa človek ponorí do bežného života, tým väčšmi sa v ňom prejavuje nedostatok najzabudutejšej činnosti našich čias, a to vnímania seba samého. Zane-